

Anden søndag i fasten

Matth 15,21-28

Salmer: 10 – 410 – 217 / 158 – (321 v. 6-7) - 59.

Nu om dage taler man sommetider om at være grænseoverskridende, hvilket ikke bare handler om at smutte over grænsen til Tyskland. Det, der er grænseoverskridende, er for eksempel det, der krænker grænserne for ens blufærdighed eller religion.

I sit liv var Jesus på enhver måde grænseoverskridende. I dagens tekst er han det i bogstavelig forstand, idet han er kommet over på den anden side af grænsen mellem Israel og hedningelandet oppe omkring de kanaanæiske byer Tyrus og Sidon. Hvad han skulle deroppe, er ikke godt at vide. Selv siger han, at han ikke har ærinde til andre end "de fortabte får af Israels hus". Alligevel udvidede han sit ærinde, så det også kom til at omfatte den stakkels kvinde med den åndssvage datter. Hun var en hedning. Alligevel helbreder Jesus hendes datter, angiveligt fordi han så, at kvindens tro var stor. Umiddelbart synes man, at det er hendes påtrængenhed, der er stor.

Engang diskuterede jeg i Odense med en muslim forskellen mellem en moské og en kirke. Årsagen var, så vidt jeg husker, den at han havde den opfattelse, at det i Danmark ikke var til at få øje på, hvad danskerne tror på som kristne mennesker betragtet. For et eller andet må vi vel tro på, siden der over alt ligger kirker, som vidner om en kristendom, som langt de fleste danskere må have et eller andet forhold til.

Det blev så til en snak om forskellen mellem en moské og en kirke. Begge huse har det til fælles, at man begge steder taler om Gud. Hvad det angår, gør det ikke nogen større forskel, om man siger Gud eller Allah. På et tidspunkt spurgte jeg min muslimske ven, om det er sådan, at der i hans moské også er plads til de ugudelige. Det mente han ikke, at der var. Jeg måtte så sige til ham, at jeg opfattede det lidt anderledes, hvad angår kirken. For jeg mener helt alvorligt, at der i kirken også er plads til de ugudelige, det vil sige til dem, der ikke har ret meget tro at vise frem.

Paulus bruger i et af sine breve en formulering, som jeg ofte er vendt tilbage til. Han skriver, at Kristus satte sit liv til for ugudelige. Det var ikke for de gudeliges skyld, at Jesus gik vejen fra Galilæa og til Jerusalem, hvor han tog sit kors på ryggen for at afslutte vandringen ude på Golgata. Han gik

vejen til ende, fordi han havde et ærinde på Golgata. Han skulle nemlig nå at have sagt til en korsfæstet røver, at heller ikke han skulle mangle i Guds rige. Den røver var næppe, hvad man vil kalde et gudeligt menneske, men han var dog et menneske, som bad om ikke at blive glemt af Gud. Og derfor havde Jesus også noget at skulle have sagt til ham.

Det forekommer mig, at alt hvad Jesus sagde og gjorde, er en eneste påstand om, at Gud, som han selv kaldte sin far, vil være Gud for de ugudelige. Det er det, der er evangeliet, det vil sige det gode budskab, nemlig at Gud vil være Gud for dem, som ellers ingen Gud har.

Det, som jeg tænker på, er ikke den selvvalgte ugudelighed, altså den omstændighed at der er nogle mennesker, som i deres liv bogstaveligt talt har valgt Gud fra og er blevet ateister. Det fravalg kan naturligvis ske mere eller mindre højlydt, så man ligefrem går rundt og praler af sin egen ugudelighed og mangel på tro. Men det kan selvfølgelig også blot være det, at man på en eller andet måde har glemt det med troen, fordi der er så meget andet, man skal huske, og som man skal nå. Og så glider det med troen i baggrunden, og det med at gå i kirke bliver ikke rigtig til noget. Men det er sådan set heller ikke det, jeg tænker på. Jeg tænker derimod på den gudløshed, man erfarer, når man selv synes, at

man er blevet borte fra Gud, eller omvendt at Gud er blevet borte for en selv.

Det var en erfaring, som på det mest pinagtige var Grundtvigs erfaring, da han i 1811 skrev salmen "Som tørstige hjort monne skrig", og som er en gendigtning af den gammeltestamentlige salme 42. Det er altså åbenbart en gammel erfaring, at Gud kan blive borte, eller at man selv kan blive borte fra Gud, selv om det er det, man allernødigt vil. Da Grundtvig skrev sin salme, stod han for at skulle være præst. Men hvordan kan man dog være præst og forkynde evangeliet for andre, hvis man selv synes, at Gud er blevet borte?

Måske ligger problemet i det, at man synes, at man selv skal have en tro. Man synes, at troen er noget, man skal have på samme måde, som man kan have meninger og holdninger om både det ene og det andet. Vi går og tænker, at troen er ligesom en politisk overbevisning, som man kan have, og som man i øvrigt også kan skifte ud, hvis man kommer til det resultat, at overbevisningen ikke rigtig holder længere.

Men sådan er det ikke! Troen – i alle fald sådan som Jesus bruger ordet "tro" – er ikke noget, man har, men snarere noget man får. Eller jeg vil sige det på en anden måde: Hvis troen er noget, der er alvor i, og som virkelig betyder noget

helt afgørende i mit liv, så er det ikke mig, der har en tro, men det er derimod troen, der har mig. Troen er så at sige til på forhånd. Den er til i vor Herres ord. Den er til i den måde, som han færdedes blandt mennesker på. Og det var mennesker af alle slags, både gudelige og ugudelige. Troen er at vide sig omfattet af alt det, som Jesus sagde og gjorde. Når han tog sig af de spedalske og de udstødte og alle dem, som ingen Gud havde, så viste han dermed, hvem og hvad Gud er for mennesker. Han viste, at Gud er en Gud, der sætter sig ud over alle de grænser og skel, som ellers betyder noget for mennesker. Han viste, at Gud vil være Gud for dem alle sammen – også for de ugudelige. Det er derfor Jesus kalder den kanaanæiske kvindes påtrængenhed for tro, endda en stor tro, fordi hun var meget påtrængende. I sin påtrængenhed ville hun nemlig vide sig omfattet af det, som hun ikke havde ret til, men som hun heller ikke kunne undvære. Deri består hendes tro.

Og det kommer så også til at gælde for os andre. Når vi går i kirke, lader vi os omfatte af den tro, som vor Herre bragte med sig til verden. Det er en tro, som bliver givet til os, og som vi bogstaveligt talt kan træde ind i, når vi træder ind i kirken, hvor det bliver sagt til os, at Gud vil kendes ved os, selv om vi ikke engang vil kendes ved os selv. Det er et

mærkeligt budskab, som man aldrig bliver færdig med, når man først er blevet grebet af det. På en eller anden måde er der saligheden til forskel på, om Gud kun vil være Gud for de gudelige, eller om Gud også vil være Gud for mig! Ja, der er netop *min* salighed til forskel!

Amen!